Súd:	Okresný súd Rožňava
Spisová značka:	8C/85/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu:	7814203701
Dátum vydania rozhodnutia:	28. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Jarmila Dušáková
ECLI:	ECLI:SK:OSRV:2016:7814203701.11

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd v Rožňave, rozhodol sudkyňou JUDr. Jarmilou Dušákovou, v právnej veci žalobcov 1/ I. N., nar. XX. X. XXXX, bytom Ž. XXX, okres D. L. E., 2/ S. N., nar. XX. X. XXXX, bytom Ž. XXX, okres D. L. E., obaja právne zastúpení Advokátskou kanceláriou Hovan, Hospůdka, s. r. o. so sídlom Ing. Kožucha č. 1, Spišská Nová Ves, IČO: 47 233 439 proti žalovanému Psychiatrická liečebňa Samuela Bluma v Plešivci, Gemerská 233, Plešivec, IČO: 17 335 959, právne zastúpený advokátskou kanceláriou h & h PARTNERS, s. r. o. so sídlom Mäsiarska 6, Košice, IČO: 44 323 760, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, takto

r o z h o d o l :

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi v 1. rade sumu 487,55 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % zo sumy 487,55 Eur od 17. 4. 2014 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Súd žalobu žalobcov v 1. a 2. rade v prevyšujúcej časti - o náhradu nemajetkovej ujmy z a m i e t a .

Žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Žalovaný je povinný zaplatiť trovy štátu vo výške 7,- Eur na výdavkový účet Štátneho rozpočtu - Okresného súdu Rožňava č. D. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobcovia v 1., 2. rade sa podaným návrhom domáhali voči žalovanému zaplatenia každý sumy 15 000,- Eur s 5,25 % ročným úrokom z omeškania, odo dňa doručenia žaloby na začatie konania, t. j. od 17. 4. 2014 do zaplatenia, z titulu náhrady nemajetkovej ujmy a žalobca v 1. rade aj náhrady škody vo výške 487,55 Eur s 5,25 % ročným úrokom z omeškania, odo dňa doručenia žaloby t. j. od 17. 4. 2014 do zaplatenia, ktorá škoda predstavuje náklady, ktoré boli vynaložené na pohreb (nákup truhly vo výške 247,- Eur, dreveného kríža vo výške 7,- Eur, náhradného krížika s vypísaním vo výške 24,- Eur, výdavky za patologický vak vo výške 10,- Eur, poplatok za chladiace zariadenie vo výške 12,14 Eur, vybavovanie pohrebných náležitostí vo výške 6,64 Eur, preprava nebohého automobilom vo výške 124,08 Eur, uloženie zomrelého do truhly a úprava v truhle vo výške 6,64 Eur, výdavky za nosidlá vo výške 4,98 Eur, manipulačný poplatok a príplatok k manipulačnému poplatku, spolu vo výške 29,04 Eur a výdavky za poplatok za čakaciu dobu vo výške 16,03 Eur).

Žalobcovia vo svojej žalobe uviedli, že sú rodičmi nebohého I. N., nar. XX. X. XXXX, zomrelého 30. 1. 2013, ktorý bol dňa 2. 5. 2012 prijatý do G. B. D. J. E. G., (ďalej len „zariadenie“), z titulu výkonu ústavnej protitoxikomanickej a sexuologickej liečby, nariadenej právoplatným rozhodnutím Okresného

súdu v SG. L. E., sp. zn. X P. XXX/XX - XXX zo dňa 15. 5. 2007, v spojení s uznesením Okresného súdu T. W., sp. zn. X L. XX/XX zo dňa 7. 2. 2012.

Dňa 20. 1. 2013 mal ich syn I. N. v zariadení konflikt s personálom, bol agresívny jednak voči spolupacientovi, ako aj ošetrujúcemu personálu. Jeho nekľudný stav bol nahlásený službukonajúcemu lekárovi C.. D. M.. Pacientovi boli podané medikamenty a následne bol fixovaný do remeňov. Pacient bol vyšetrený službukonajúcim lekárom. Vzhľadom na jeho agresivitu s ohrozením spolupacientov a personálu bolo u pacienta nutné fyzické obmedzenie, použitie telesnej prevahy a mechanická fixácia popruhmi od 6,30 hod. na 2 hodiny. Bol sledovaný stav pacienta každých 15 minút. Kontrola pacienta o 7,15 hod., uvedeného dňa bola vykonaná s výsledkom - „pacient nepokojný, vykrikoval, pretrvávala verbálna agresia“. Následne o 7,30 hod., bol pri kontrole pacienta zistený oheň, ktorý sa rýchlo rozšíril. Personál oheň uhasil a okamžite bola privolaná rýchla zdravotná pomoc, ktorá pacienta transportovala na chirurgickú ambulanciu NsP O.. Pacient utrpel popáleniny na 65 % tela a bol prevezený na Kliniku popálenín a rekonštrukčnej chirurgie Nemocnice T.Š. - Š., a. s., kde bol v období od 20. 1. 2013 do 30. 1. 2013 hospitalizovaný. Postupom však došlo k rozvoju šoku a septikémie a pacient aj napriek realizovanej komplexnej liečbe, dňa 30. 1. 2013 o 21,10 hod. zomrel. Prípad úmrtia pacienta v zariadení, v ktorom bol umiestnený na základe rozhodnutia súdu bol prešetrený Úradom pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou (ďalej len „ÚDZS“). Listom zo dňa 14. 8. 2013 ÚDZS reagoval konštatovaním, že nebol porušený § 4 ods. 3/ Zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti. Z predmetného listu Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou zo dňa 14. 8. 2013 vyplýva, že úradom bolo vykonané šetrenie na základe dostupnej zdravotnej dokumentácie. Keďže nie je v kompetencii ÚDZS možnosť vypočúvať tretie osoby a overovať si pravdivosť tvrdení, z ktorých objektivizácia nie je na základe dostupnej zdravotnej dokumentácie možná, ÚDZS nemá kompetenciu prešetrovať okolnosti úmrtia a organizačné zabezpečenie poskytovateľa zdravotnej starostlivosti.

Žalobcovia sú toho názoru, že oznámenie ÚDZS nie je možné považovať za objektívne. ÚDZS vykonáva šetrenie len na základe zdravotnej dokumentácie, z ktorej dokumentácie vyplýva, že pacientovi bola poskytnutá liečba a bol fixovaný tak, ako mal byť, vzhľadom na jeho zdravotný stav. ÚDZS nedokázalo posúdiť a zistiť, či samotná realizácia fixovania bola vykonaná správne tak, aby si pacient neublížil. Službukonajúci lekár, ktorý naordinoval liečbu a fixovanie do remeňov postupoval lege artis, ale zdravotnícki pracovníci svoje povinnosti súvisiace s naordinovanou liečbou opomenuli, čoho následkom bol vznik zranení pacienta, na následky ktorých zomrel. Zo správy tiež vyplýva, že pacient bol fixovaný do remeňov od 6,30 hod. a jeho stav sa mal kontrolovať každých 15 minúť. Mal byť teda kontrolovaný aj o 6,45 hod., ale o tejto kontrole neexistuje záznam, preto je otázkou, či bol pacient vzhľadom na svoj stav sledovaný od 6,30 hod. do 7,00 hod., kedy bol vyšetrený službukonajúcim lekárom. Výkon sledovania stavu pacienta každých 15 minút je štandardným postupom, ale v praxi bolo potrebné ho aj vykonávať a časový interval dodržiavať.

V danej veci bolo povereným príslušníkom Policajného zboru Obvodného oddelenia v G. začaté trestné stíhanie, vo veci podľa § 199 ods. 1/ Tr. poriadku, pod číslom Č.: M.-XX/PL-O.-XXXX. Trestné stíhanie bolo zastavené a z predmetného uznesenia o zastavení trestného stíhania vyplývalo, že v čase požiaru na izbe č. 6 na III. oddelení, bol pacient sám, bol fixovaný o posteľ a bol mu podaný liek na ukľudnenie formou injekcie, v zmysle Štandardu č. 3 (Ošetrovanie agresívnych pacientov), vypracovaný liečebňou. Izba bola uzamknutá zvonku bez možnosti vstupu na izbu neoprávneným osobám. Izba na fixáciu bola vybratá, z dôvodu jej blízkosti k ambulancii lekára. Pacient bol prehliadnutý, ale posteľ, na ktorej bol fixovaný bola prekontrolovaná len vizuálne, bez fyzickej kontroly tejto postele, z dôvodu agresivity pacienta. K požiaru matraca postele nedošlo v dôsledku použitia horľavín, čo vyplýva zo znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu v T.. V rámci vyšetrovania boli vypočutí svedkovia, ktorí v uvedený deň mali službu a z ich výpovedí bolo zrejmé, že pacientovi bola odobratá plechová krabička s tabakom, cigaretou a zapaľovačom. Pacient bol pripútaný k posteli remeňmi a bol len v spodnom prádle a v tričku. Po vzniku požiaru svedkovia uviedli, že pacient mal jednu ruku voľnú, resp. popruh pravej ruky mal povolený.

Z článku IV. odborného usmernenia Ministerstva zdravotníctva SR, k používaniu obmedzovacích prostriedkov u pacientov v zdravotníckych zariadeniach, poskytujúcich zdravotnú starostlivosť zo dňa 27. 5. 2009, ktoré upravuje možnosti použitia obmedzovacích prostriedkov vyplýva, že u každého pacienta je potrebné zvážiť použitie, čo najmiernejšieho a najvhodnejšieho obmedzovacieho prostriedku. Po použití

obmedzovacích prostriedkov, ošetrujúci lekár prejedná s pacientom dôvody a potrebu obmedzenia. Obmedzovacie prostriedky je možné použiť iba v prípade, keď sú iné možnosti vyčerpané. Pacient obmedzený týmito prostriedkami musí byť v pravidelných intervaloch kontrolovaný, čo najviac chránený pred rizikom zranenia, zabezpečený, aby nedochádzalo k dehydratácii, podvýžive, k podchladeniu a k preležaninám, musí byť umožnené vykonanie osobnej hygieny a toalety. Z uvedeného vyplýva, že pacient má byť kontrolovaný a čo najviac chránený pred rizikom zranenia. Žalobcovia majú za to, že konaním zdravotníckych pracovníkov vo vzťahu k pacientovi došlo k porušeniu povinností vyplývajúcej pracovníkom najmä z predpisov vzťahujúcich sa na zdravotnícke zariadenie poskytujúce psychiatrickú starostlivosť. Ak by zdravotnícki pracovníci svoju povinnosť neporušili, tak by nedošlo k vzniku požiaru a úmrtiu pacienta, pretože pacient, ktorí je pod vplyvom liekov a správne fixovaný do remeňov sa nemôže dostať v žiadnom prípade k zapaľovacím prostriedkom, či už by išlo o zápalky, alebo zapaľovač a nemôže počas správne vykonaného fixovania do remeňov uhorieť. Zranenie, akým sú popáleniny je veľmi vážnym zranením a vzhľadom k tomu, že išlo o pavilón III, ktorý je určený pre liečbu pacientov s akútnymi i chronicky prebiehajúcimi psychózami, stavmi nepokoja pri demenciách a iných organických poruchách mozgu, či mentálnych retardáciách a ostatných psychických poruchách, ak je potrebná zvýšená observácia a dozor, je nepochybné, že zvýšený dohľad, ktorý sú pracovníci povinní vykonávať, opomenuli.

Z rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa uplatňuje ako jednotný názor, v zmysle ktorého, súčasťou práva na ochranu súkromia chráneného ustanovením § 11 OZ je aj rodinný život, spočívajúci v udržiavaní a rozvíjaní vzájomných citových, morálnych a sociálnych väzieb medzi najbližšími osobami a konanie, ktoré spôsobilo násilné pretrhnutie týchto väzieb stratou člena rodiny, je konaním nesúcim znaky neoprávneného zásahu do chránených osobnostných práv pozostalých členov rodiny.

Ak bol neoprávnený zásah do osobností spôsobený niekým, kto bol použitý právnickou osobou na realizáciu činností tejto právnickej osoby, keď je určujúcim faktorom existencia miestneho, časového a vecného vzťahu k plneniu činnosti takejto osoby, potom občianskoprávne sankcie, podľa § 13 OZ postihujú v týchto prípadoch samotnú právnickú osobu, v zmysle analógie § 420 ods. 2/ v spojení s § 853 OZ. Nakoľko stratou života veľmi blízkej osoby došlo k takému zásahu do života a súkromia žalobcov v 1. a 2. rade, že následky do tohto zásahu nie je možné odstrániť, žalobcovia majú za to, že žiadna z morálnych foriem zadosťučinenia, podľa § 13 ods. 1/ OZ nemôže byť na mieste.

Spôsobením nemajetkovej ujmy a to nečakaným, šokujúcim a neprirodzeným úmrtím pacienta došlo k násilnému pretrhnutiu úzkych rodinných a citových väzieb žalobcov v 1. a 2. rade, ktoré možno aspoň sčasti zmierniť priznaním náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Z uvedených dôvodov žalobcovia preto trvali v celom rozsahu na podanej žalobe.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov, písomnými vyjadreniami účastníkov, výsluchom svedkov C.. I. N., C.. D. M., KS. J., C.. R. T., P. Š., pripojeným vyšetrovacím spisom OR PZ - odboru kriminálnej polície O. č. ČVS: M. XXX/OVK-O.-XXXX, celým obsahom predmetného vyšetrovacieho spisu, pripojeným spisom OS Sp. Nová Ves, sp. zn. X P. XXX/XXXX, pripojeným spisom Okresného súdu T. W., sp. zn. L. XX/XXXX, úmrtným listom, listom o prehliadke mŕtveho, oznámení o výsluchu šetrenia Úradom pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, uznesením OR PZ - odboru kriminálnej polície, ktorým bolo zastavené trestné stíhanie, začaté pre prečin usmrtenia, s faktúrou č. 12130013 za poskytnuté pohrebné služby, v celkovej sume 487,55 Eur, uznesením o priznaní oslobodenia od platenia súdnych poplatkov žalobcov 1/, 2/, rozhodnutím Košického samosprávneho kraja, ktorým sa vyhovelo žiadosti o zbavenie mlčanlivosti zamestnancov žalovaného, Štandardami pre ošetrovanie agresívnych pacientov žalovaného, správou Ústavu na výkon trestu odňatia slobody - T. - Š., zo dňa 4. 6. 2014, správou Nemocnice T. - Š. v súvislosti s návštevou pacienta I. N., správou Nemocnice pre obvinených a odsúdených a Ústav na výkon trestu odňatia slobody P., Správou ÚVToS T. - Šaca ohľadne návštev I. N., záznamom o sociálnej situácii pacienta Psychiatrickej liečebne D. J. E. G. X. X. X. XXXX, ako aj ďalšími záznamamy z 29. 5. 2012, lekárskou správou z 19. 10. 2011, listami I. N., adresovanými rodičom, ako aj potvrdením M. Ž.R. a ďalšími listinnými dôkazmi.

Žalobcovia prostredníctvom svojho právneho zástupcu na pojednávaní trvali na podanej žalobe a mali za to, že žaloba je podaná právom, že smrťou syna došlo k zásahu do ich osobnostných práv, keďže sa jedná o ich jediného syna zo štyroch detí. Konštatovali, že je zarážajúca skutočnosť, že Úrad pre dohľad

nad zdravotnou starostlivosťou v súvislosti so zdravotnou starostlivosťou žalovaného potvrdil, že bola poskytovaná správne. Poukázali na to, že ich syn umrel nie bežnou smrťou, nešlo ani o predávkovanie liekov, ani pochybenie pri zákroku lekára, ale umrel palachovským spôsobom, bol upálený a to v čase, kedy bol pripútaný. Nie je zrejmé, ako zdravotnícke zariadenie mohlo pripustiť, že pripútaný človek sa buď sám, alebo cudzím pričinením dostal k zápalným prostriedkom napriek tomu, že pacient mal byť pravidelne sledovaný, pričom spútaný človek zhorel na lôžku. V súvislosti s citovou ujmou, právny zástupca žalobcov 1/, 2/ poukázal na to, že ide o Rómov, kde syn hrá prioritnú úlohu vo vzťahu k tomu, aby sa svojim spôsobom postaral o svojich rodičov v neskoršom veku a jednoducho toto etnikum vníma syna ako určujúci prvok pre posúdenie, či je rodina úplná, alebo nie. V tomto prípade zostali v rodine 3 dcéry, ktoré v žiadnom prípade nemôžu nahradiť syna. Syn žil v danom čase v spoločnej domácnosti so svojimi rodičmi. Rodina prišla o svojho syna, ktorý mohol v budúcnosti poskytovať starostlivosť svojim rodičom.

Žalobca v 1. rade - otec nebohého I. N. - vo svojej výpovedi uviedol, že so synom neboli žiadne problémy, bol to dobrý chlapec, ktorý skončil aj základnú školu. Problémy s ním začali, keď dovŕšil 16 - 17 rokov - fetoval, bol vo výkone trestu asi 6 rokov , kde ho aj navštívili. V liečebni v G. ho už navštíviť neboli, keďže ani nevedeli, že sa tam nachádza a nevedeli ani, kedy ukončil výkon trestu. Potom, keď im napísal, chceli ísť za ním na návštevu, ale to už nestihli. Tiež uviedol, že medzi synom a dcérami bol dobrý vzťah. Žalobca v 1. rade poprel, že by jeho syn žil so starou matkou v Obci Ž.a, hoci v Obci Ž. bývali aj oni do roku 2000 a to v susedstve starej matky. Tiež uviedol, že jeho syn nemá žiaden pomník a bol by rád, keby dostal nejaké peniaze, aby mu postavil pomník s tým, že uviedol, že „keď mu zobrali život, nech sa teraz starajú“.

Žalobkyňa v 2. rade - matka nebohého I. N. - uviedla, že syna vychovávala ona, syn nebol u starej matky, chodil do riadnej školy, bol dobrý a neboli s ním žiadne problémy ani v čase, keď už bol väčší. Bol síce vo výkone trestu, kde ho bola aj navštíviť. Listy, ktoré im syn písal, čítal jej manžel, pretože ona čítať, písať nevie. Keď im oznámili, že ich syn bol podpálený, išli ho pozrieť do T.Q.. Syna mala veľmi rada. Pokiaľ syn uvádzal, že bol vychovávaný babkou, povedal to len preto, že mohol byť nervózny, on sa liečil aj na psychiatrii v B., kde ho bola navštíviť aj s babkou. Navštevovala ho aj vo výkone trestu. V čase, keď bol syn v G. ho nebola navštíviť, ale mu písala a telefonovala.

Žalovaný vo svojej výpovedi na pojednávaní, ako aj písomných vyjadreniach žiadal, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol ako nedôvodnú. Zdôraznil, že zásadnú časť tohto žalobného návrhu tvorí nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch a v prípade uplatnenia nemajetkovej ujmy v peniazoch musia byť splnené 3 základné predpoklady. Žalovaný má za to, že z troch základných predpokladov nie je splnený ani jeden. Prvým predpokladom je protiprávnosť - postup non lege artis, čo v konaní preukázané nie je, dokonca je preukázaný postup lege artis. Druhým predpokladom je vznik ujmy, ktorá vznikla a súčasne musí byť preukázaná tzv. príčinná súvislosť - kausálny nexus, medzi postupom non lege artis a danou ujmou. V zmysle dostupných dokumentov pacient - syn žalobcov bol vychovávaný u starej mamy, preto je otázne, či žalobcovia sú vôbec aktívne legitimovaní. Žalobu by prípadne mohla podať stará mama, kde by sa príčinná súvislosť mohla preukázať, ale nárok je už premlčaný.

Žalovaný vo svojej výpovedi poukázal aj na znalecký posudok C.. Š. D. a C.. W. T. a to na záver posudku, v ktorom sa uvádza - v predposlednom odseku - že obvinený I. N. bol „vychovávaný u starých rodičov“. Ďalej poukázal na vyjadrenie Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou - protokol 567/2013, kde v poslednej vete prvej strany citoval, že „bol nebohý vychovávaný starými rodičmi“. Rovnako aj v dekurze - zdravotnej dokumentácii, vedenej žalovaným - na prvej strane, je uvedené, že bol pacient vychovávaný starými rodičmi. Predmetné skutočnosti si žalovaný nezapisuje na základe vymyslených skutočností, ale na základe toho, čo povie pacient. Rovnako aj v lekárskej správe - v prijímacej správe - podpísanej pánom C.. N.ovičom z 2. 5. 2012, je tiež uvedené, že nebohý bol vychovávaný starými rodičmi. Rovnako, aj z trestných spisov - rozsudku z roku 2006 - je zrejmé, že aj trestných činov sa nebohý dopustil v T. a nie v Ž. a rovnako žalovaným vyhotovený záznam o sociálnej situácii pacienta z roku 2013, obsahuje ustanovenie, že „telefonicky oslovení komunitní pracovníci z Obecného úradu Ž. boli požiadaní o spoluprácu pri skontaktovaní s príbuznými, avšak príbuzní - rodičia, počas hospitalizácie ho nekontaktovali, ani ho navštevovali“ a pri spisovaní predmetného záznamu nebohý uviedol, že predtým býval s babkou. S poukazom na aktívnu legitimáciu žalobcov žalovaný mal za to, že žalobcovia nie sú aktívne legitimovaní v predmetnom konaní, reálne by mohla prichádzať do úvahy babka nebohého, ale ani v tomto prípade, vzhľadom na správanie, zdravotný stav nebohého,

nemožno hovoriť, že by došlo k zásahu do práva osobnosti, hlavne vzhľadom na správanie a zdravotný stav nebohého.

V súvislosti s porušením povinností zo strany žalovaného, zo záverov šetrenia Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, výpovedí svedkov, ako aj orgánmi činnými v trestnom konaní, bolo preukázané to, že zo strany žalovaného nedošlo k porušeniu povinností, ktoré by mali byť v príčinnej súvislosti so vznikom škody, resp. so zásahom do práva o ochrane osobnosti.

Vypočutý riaditeľ G. G., C.. G. K. vo svojej výpovedi zdôraznil, že zo strany žalovaného nedošlo k porušeniu povinností, čo bolo potvrdené aj policajným vyšetrovaním a aj Úradom pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou a mal za to, že pacient si sám a vedome spôsobil popáleniny, ktoré viedli k smrti, prípadne k tomu došlo nešťastnou náhodou. Zo záznamov, ktoré mal žalovaný k dispozícii jednoznačne vyplýva, že pacient I. N. bol od mala vychovávaný starou matkou v T., navštevoval osobitnú školu a začali s ním problémy už v puberte. Bol opakovane liečený na psychiatrii v B., bol tam aj hospitalizovaný. Na základe telefonických dožiadaní od MÚ T. a aj OO PZ SR T., bolo potvrdené, že menovaný bol vychovávaný starou mamou. Od 15. 8. 2006 do 2. 5. 2012 bol vo výkone trestu odňatia slobody a následne bol prijatý do G. G., za účelom liečby, ktorá mu bola nariadená súdom. Predmetnú tragickú udalosť ako riaditeľ konzultoval aj s personálom, keď mu bolo povedané, že pre pacientove jeho agresívne prejavy a nemožnosť pacifikácie menej razantnými postupmi, bol pacient fixovaný na posteli, čo znamená, že remeňmi sú pripnuté nohy v oblasti členkov, ďalší pás je cez brucho a zároveň sú pripevnené aj ruky v zápästí a ďalší pás je ešte cez prsia. Pacient bol na izbe sám, izba bola zamknutá, to znamená, že zvonku sa nemohol nikto dostať do izby, bol vyzlečený v spodnom prádle. Oheň vznikol v posteli, v ktorej ležal zrejme od zapaľovača, ktorý musel mať pacient schovaný v trenírkach. To je možné, aj keď bol fixovaný, že ak ho mal schovaný v trenírkach, že tam mohol siahnuť rukou a dostať sa k nemu. Pokiaľ boli úvahy aj o tom, že zapaľovač mohol mať v ponožke, to neprichádza do úvahy, túto možnosť vylúčil. Uviedol, že na väčšinu činností, ktoré prebiehajú na oddelení, majú vypracované tzv. štandardné postupy, ako napríklad zaobchádzať s agresívnym pacientom. Jeden zo štandardov je aj osobná prehliadka, kde jednoznačne nie je prípustné odhaľovať intímne časti a kontrolovať. Len v prípade lekárskych vyšetrení, ako je napríklad vyšetrenie urologické, chirurgické a podobne, v súvislosti s diagnostickým procesom, avšak pri osobnej prehliadke nie je prípustné siahať na intímne časti, ani dotýkať sa spodného prádla. Preto sa mohlo stať, že zapaľovač mohol mať pacient schovaný v trenírkach. Je prípadne prípustné to, že so zapaľovačom, ku ktorému sa dostal si snažil odpáliť remeň, ktorým mal fixovanú ruku, čo sa mu zrejme nepodarilo, keďže koža za normálnych okolností nehorí. Zrejme sa mu podarilo zapáliť molitanový matrac, ktorý keď horel, mu spôsobil rozsiahle popáleniny a tak došlo k popáleniu takmer 50 % tela, keď na komplikácie, žiaľ pacient už zomrel v T. - Š.. Vo svojej výpovedi potvrdil, že zamestnanci boli upozornení písomne na to, že v zdravotníctve je zakázané fajčiť vo všetkých zariadeniach, okrem psychiatrického oddelenia, kde musí byť vždy jedno miesto vyhradené pre fajčiarov. Psychiatrické zariadenie má svoj režim - t. j. „všetko sa zamyká“ a všade sú mreže na oknách. Niet väčšieho nebezpečenstva pre psychiatrické oddelenia, ako je požiar. Vzhľadom na pacientov, ktorí trpia chorobami psychickými, duševnými by mohlo dôjsť k požiaru z nedbanlivosti aj úmyselne, preto u nich nie je dovolené mať pri sebe zápalky a zapaľovač. Na tom mieste, kde je fajčenie povolené, je prístup k tým zapaľovačom, ktoré sú pripevnené reťazou, alebo zapaľovač vydá príslušný pracovník pacientovi, ktorý požaduje aj jeho vrátenie a k tomuto smerovali aj upozornenia voči pracovníkom, ktorí v tom čase mali službu, aby dôsledne kontrolovali aj ostatných, aby dôsledne dodržiavali zásady narábania so zapaľovačom resp. zápalkami. Celkové upozornenie bolo iba vo všeobecnom ponímaní, za účelom dôsledne dohliadať na dodržiavanie všetkých zásad. Opatrenia, ktoré boli dané zamestnancom, boli vo všeobecnej rovine, aby v činnosti nepodliehali stereotypom a nedbanlivostnému konaniu, pretože mimoriadna udalosť môže vzniknúť kedykoľvek. V súvislosti so sebapoškodzovaním pacienta uviedol, že u mentálne retardovaných pacientov je sebapoškodzovanie časté, v danom prípade sa jednalo o mentálne retardovaného pacienta s ľahkou retardáciou, so stredným stupňom debility. Tiež zdôraznil, že záznam o sociálnej situácii pacienta spracováva sociálna sestra po prijatí pacienta na oddelenie, ktorá sa s pacientom rozpráva a zisťuje všetky sociálne aspekty, ktoré je potrebné počas pobytu pacienta riešiť. Sociálna sestra nemá prístup k zdravotnej dokumentácii pacienta, ale čerpá z toho, čo sama zistí pohovorom s pacientom. Pacient v kolónke „bytová situácia“ uviedol, že „býval s babkou“. C.. G. K. vylúčil možnosť podpálenia pacienta inou osobou. Pokiaľ patológ uviedol vo svojej správe, že nevylučuje ani zavinenie prípadne inou osobou, práve toto vyjadrenie bolo dôvodom, prečo Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou začal vec prešetrovať a skúmať. To, že zamestnanci dostali nejaké upozornenie na nedostatok v práci, vplynulo z toho dôvodu, že predmetná

udalosť bola pre žalovaného stresujúca, pretože pri dodržiavaní zásad, ktoré žalovaný má, by k takýmto nešťastiam nemalo dôjsť. Predmetnými upozorneniami bola vyjadrená určitá nespokojnosť s tým, čo sa stalo. Odstupom času mal za to, že jeho reakcia bola tvrdšia, než si okolnosti zasluhovali, pretože zo strany zamestnancov nedošlo k žiadnym takým porušeniam pracovnej disciplíny, ktoré by viedli k tomu, čo sa stalo. Prejavil svoju ľútosť nad usmrtením človeka už aj preto, že poslaním liečebne je pomáhať a liečiť. Znovu zdôraznil vo svojej výpovedi, že je jednoznačné, že k nešťastnej nehode s dôsledkom smrti došlo vlastným nedomysleným konaním pacienta.

Z výpovede svedka C.. I. N., ktorý je primárom pavilónu W. G. B. E. G. vyplýva, že v čase kritickej udalosti nebol v práci . K osobe pacienta uviedol, že pacient bol mentálne zaostalý. Často porušoval liečebný režim, kvôli tomu musel byť určitým spôsobom pacifikovaný, aby neublížil sebe, pacientom, prípadne personálu. Ako došlo ku konkrétnemu podpáleniu pacienta, k tomu ja sa nevedel vyjadriť. Keďže pacient bol v liečebni pomerne dlho, sám bol viackrát svedkom toho, že pacient bol agresívny. Na otázku, či mal vedomosť o tom, že by ho rodičia navštevovali, svedok uviedol, že nie a pokiaľ si pamätá, jeho rodičia sa nezaujímali ani o jeho zdravotný stav. V súvislosti s prijatými opatreniami svedok uviedol, že boli prijaté opatrenia so zameraním na zvýšený dozor nad pacientami, čo je však sťažené tým, že na 60 pacientov sú 4 zamestnanci a ťažko sa dá všetko ustrážiť. Vnútorné predpisy zariadenia tzv. štandardy boli prijaté už pred kritickou udalosťou. V súvislosti s osobnou prehliadkou pacienta svedok uviedol, že nie je dovolené siahať celkove na spodné prádlo pacienta resp. intímne partie.

Z výpovede svedka C.. D. M. vyplýva, že v deň, kedy došlo ku kritickej udalosti mal službu. Bol telefonicky privolaný k prípadu, konkrétne k požiaru. Pri prvom pohľade na neho videl, že je to vážne, že pacient utrpel ťažké popáleniny. Následne privolal rýchlu zdravotnú pomoc, ako sa to robí bežne v takýchto prípadoch, ide o štandardný postup. Daného pacienta osobne nepoznal, v tom čase bol v inom pavilóne. Potom, ako mu zdravotná sestra volala a zhodnotila celkovú situáciu, a popísala agresívne správanie sa pacienta, zároveň zdôraznila, že pacient si vyžaduje pripútanie, s čím aj súhlasil, keďže zdravotnícky personál má skúsenosti s takýmito pacientami a vie správne zhodnotiť situáciu v tom-ktorom prípade. V zariadení sú pacienti, ktorí sú ťažko zvládnuteľní, automaticky fixovaní, aby neublížili sebe, ani okoliu. V súvislosti s vykonanými pohovormi po kritickej udalosti svedok uviedol, že ohľadom fixácie neboli prijaté žiadne opatrenia, ale ohľadom požiaru, ktorý sa nemal stať, boli prijaté opatrenia, keď pacienti na uzatvorených oddeleniach by nemali mať zapaľovač ani zápalky.

Z výpovede svedkyne T. J., zdravotnej sestry, ktorá v čase kritickej udalosti bola v službe vyplýva, že pacient I. N. bol v ten deň agresívny, tak voči pacientom, ako aj voči personálu. Na pacientov útočil fyzicky, na ňu verbálne. O jeho agresívnom správaní bol informovaný službukonajúci lekár. S jeho súhlasom bol pacient fixovaný a dostal aj injekciu. Pred samotnou fixáciou bol pacient prehliadnutý, bol vyzlečený do spodného prádla a okrem intímnych partií bol skontrolovaný a následne fixovaný do remeňov. Pacient bol sám v izbe, ktorá bola uzamknutá a do izby sa mohol dostať len personál. Pacient bol v 15-minútových intervaloch kontrolovaný, až následne pacienta v izbe našiel zdravotnícky asistent pán Š., keď už horel. Oheň rýchle zahasili a bol privolaný lekár, ako aj rýchla zdravotná pomoc. V súvislosti s návštevou rodičov pacienta, svedkyňa uviedla, že rodičia pacienta nenavštevovali, ani telefonicky nevolali, keďže nemali zaznamenané ani telefonické hovory. O svojej rodine sa pacient nezmieňoval. V súvislosti s následne prijatými opatreniami svedkyňa uviedla, že preberali s námestníčkou pre ošetrovateľskú starostlivosť štandard, ktorý už bol prijatý pred udalosťou ako postupovať pri agresívnych pacientoch a po udalosti boli prijaté aj ďalšie opatrenia, ku ktorým sa konkrétnejšie, ale nevedela vyjadriť.

Svedok C.. R. T., ktorý pracuje v G. G. ako zdravotná sestra vo svojej výpovedi uviedol, že v deň, keď bol pacient I. N. agresívny, došlo k jeho fixácii na základe pokynu lekára. Pacient v ten deň fyzicky napadol spolupacienta a keď bol na svoje agresívne správanie upozornený, verbálne napádal aj personál. Pacient bol odprevadený na izbu, pred fixáciou bol skontrolovaný, vyzlečený do spodného prádla a bolo skontrolované, či nemá u seba nejaké predmety. Izba, v ktorej bol pacient fixovaný, nebola monitorovaná, kamera v izbe namontovaná bola, ale nebola funkčná. V súvislosti s prijatými opatreniami svedok uviedol, že obdržal od riaditeľa zariadenia upozornenie pre závažné porušenie pracovnej disciplíny, nevedel však popísať ako porušil pracovnú disciplínu, keďže urobili všetko, čo sa urobiť malo, podľa štandardu, podľa predpisov v súvislosti s ošetrením pacienta.

Z výpovede svedka P. Š. je zrejmé, že pacient I. N. v deň, keď došlo ku kritickej udalosti, bol už ráno agresívny voči spolupacientovi a potom voči personálu. Najprv pacient I. N. podkopol pacienta a potom bol agresívny voči sestričke, najprv verbálne a potom mal náznak napadnutia. Pacient bol upozornený, naďalej bol však agresívny, preto bol spacifikovaný a podľa pokynov lekára mal naordinovanú fixáciu. Podľa štandardu bol vyzlečený tak, že zostal v spodnom prádle a pri kontrole sa do intímnych partií nezasahovalo.
Približne v 15 - 20 minútových intervaloch bol kontrolovaný. Pri opakovanej kontrole, keď ho svedok bol pozrieť, vtedy už pacient horel, zalarmoval ostatný zdravotný personál, hasili požiar a pacienta vybrali z fixácie. Žiadny zapaľovač u neho nenašli. V súvislosti s predmetnou udalosťou obdržal upozornenie od riaditeľa zariadenia na závažné porušenie pracovnej disciplíny a to napriek tomu, že v práci postupoval štandardne.

Zo záverov výsledku šetrenia Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou zo dňa 14. 8. 2013 vyplýva, že vyhodnotením informácií, získaných výkonom dohľadu na mieste a prešetrení zdravotnej dokumentácie, skupina vykonávajúca dohľad u dohliadaného poskytovateľa pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti I. N.M., nezistila porušenie v zmysle § 4 ods. 3/ Zákona č. 567/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, ani porušenie iných právnych predpisov. Z predmetného oznámenia tiež vyplýva, že úrad nemá kompetenciu prešetrovať okolnosti úmrtia, organizačné zabezpečenie poskytovateľa zdravotnej starostlivosti, ani vypočúvať tretie osoby a overovať pravdivosť tvrdení, ktorých objektivizácia nie je na základe dostupnej zdravotnej dokumentácie možná. Zdravotná starostlivosť bola pacientovi v PL G. poskytnutá štandardným spôsobom a správne.

Z uznesenia OR PZ - odboru kriminálnej polície, oddelenia všeobecnej kriminality v O. sp. zn. ČVS : M.-XXX/OVK-O.-XXXX zo dňa 13. 5. 2013 vyplýva, že trestné stíhanie, ktoré bolo začaté za prečin usmrtenia na tom skutkovom základe, že dňa 30. 1. 2013 zomrel na klinike popálenín Nemocnice T. - Š. a. s. I. N., nar. 11. 3. 1984 na následky zranení, ktoré utrpel dňa 20. 1. 2013 v G. E. G. tak, že došlo k jeho podpáleniu, pri ktorom utrpel popáleniny na 63 % tela, v dôsledku ktorých zranení podľahol, bolo zastavené, lebo skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Zo záverov predmetného uznesenia vyplývalo, že medzi konaním páchateľa a ujmou poškodeného musí byť zistená a preukázaná príčinná súvislosť, teda kauzálny nexus. Ak takáto príčinná súvislosť vo vzťahu k vzniknutému následku neexistuje, nemožno hovoriť o trestnej zodpovednosti, ani o trestnom čine. Konanie zdravotníckeho personálu vo vzťahu k pacientovi v inkriminovanom čase nemožno považovať na porušenie dôležitej povinnosti, t. j. porušenie akéhokoľvek predpisu, ale len takej povinnosti, ktorej porušenie podstatne zvyšuje stupeň nebezpečnosti pre spoločnosť, napríklad tým, že má za následok nebezpečenstvo pre ľudský život, alebo zdravie. medzi porušením takejto povinnosti a následkom trestného činu musí byť preukázaná príčinná súvislosť. Z vykonaných dôkazov vyplýva, že neboli naplnené znaky subjektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu ublíženia na zdraví, nakoľko nebolo preukázané úmyselné ani nedbanlivostné konanie zo strany zdravotníckeho personálu, ktorý v čase úrazu zabezpečoval nevyhnutnú starostlivosť o zdravotne postihnutých pacientov a nemohol tak zabrániť zraneniu pacienta I. N.. Preto bolo trestné stíhanie zastavené. Ako to vyplývalo aj z predmetného uznesenia, riaditeľ G. D. J. E. G. v rámci svojej kompetencie, podľa § 47 a nasl. Zákona č. 311/2001 Z. z. „porušenie pracovnej disciplíny príslušným zdravotníckym personálom“, nedodržaním Pracovného poriadku, článku VII. bodu „neplnenie pracovných úloh v požadovanej kvalite a v stanovených termínoch“, dňa 20. 1. 2013, vyriešil jeho písomným upozornením službukonajúcim zamestnancom s možnosťou skončenia ich pracovného pomeru výpoveďou.

Z faktúry č. 121313 vyplýva, že za pohrebné služby bolo fakturované I. N. staršiemu 487,55 Eur.

Zo správy Ústavu na výkon trestu odňatia slobody T. - Š. zo dňa 4. 6. 2014 vyplýva, že odsúdeného I. N. počas pobytu v Ústave na výkon trestu odňatia slobody T. - Š., ktorý vykonával posledne v období od 15. 8. 2006 do 2. 5. 2012, navštívili rodičia 6 krát a to v roku 2009 a 2010.

Zo správy Nemocnice pre obvinených a odsúdených a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v P. vyplýva, že odsúdený I. N. počas hospitalizácie v nemocnici nežiadal o návštevu blízkych osôb.

Zo záznamu o sociálnej situácii pacienta G. D. J. v G., I. N. udal kontakt na príbuznú a to : jeho babku - S. C., bytom T., Y. XX.

Z lekárskej správy C.. K. Q. - psychiatričky - sexuologičky, zo dňa 19. 10. 2011 vyplýva, že I. N. bol opakovane preliečovaný na základe nariadenej ústavnej ochrannej sexuologickej a protitoxikomanickej liečby, dňa 26. 9. 2011, na úseku ochranných liečení v zdravotníckom zariadení ÚVV a ÚVToS v T., na základe právoplatného rozhodnutia Okresného súdu D. L. E., zo dňa 15. 5. 2007, sp. zn. X P. XXX/XXXX. Predchádzajúce liečebné pobyty absolvoval od 4. 2. 2008 do 3. 2. 2009 a od 9. 3. 2010 do 22. 11. 2010.

Z pripojeného trestného spisu Okresného súdu D. L. E. sp. zn. X P. XXX/XXXX, rozsudku zo dňa 21. 10. 2003 vyplýva, že I. N., nar. XX. X. XXXX bol uznaný za vinného z pokusu trestného činu znásilnenia, za čo bol odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov na výkon trestu do I. nápravnovýchovnej skupiny. Ďalším rozsudkom Okresného súdu v D. L. E. sp. zn. X P. XXX/XXXX zo dňa 15. 5. 2007 bol uznaný vinným z pokračujúceho zločinu sexuálneho násilia, za čo bol odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 4,5 roka do ústavu so stredným stupňom stráženia. Zároveň mu bolo uložené ochranné liečenie sexuologické a ochranné liečenie protitoxikomanické ústavnou formou. Uznesením Okresného súdu T. I sp. zn. X L. XX/XXXX zo dňa 7. 2. 2012 bolo rozhodnuté o pokračovaní jeho ochrannej ústavnej sexuologickej a ochrannej ústavnej protitoxikomanickej liečby.

Podľa § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 13 ods. 1/ Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.

Podľa § 13 ods. 2/ Občianskeho zákonníka, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej mieste znížené dôstojnosť fyzickej osoby, alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa § 13 ods. 3/ Občianskeho zákonníka, výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Podľa názoru súdu obsah práva na súkromie, ktoré je ustanovené v § 11 OZ ako jedno z dielčích osobnostných práv fyzickej osoby, je nutné určovať s prihliadnutím k ústavným predpisom a ustanoveniam medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách, ktorých má pozitívna zákonná úprava práva občana na súkromie svoj prirodzenoprávny zdroj. V prípade, že medzi fyzickými osobami existujú sociálne, citové a kultúrne vzťahy, vytvorené v rámci ich súkromného a rodinného života, môže porušením práva na život jednej z nich dôjsť k neoprávnenému zásahu do práva na súkromie druhej z týchto osôb.

V tomto konkrétnom prípade, podľa názoru súdu došlo usmrtením syna žalobcov k zásahu do ich práva na súkromie ako čiastkového práva, chráneného ustanovením § 11 OZ, pretože protiprávnym narušením rodinných vzťahov zo strany žalovaného došlo k neoprávnenému zásahu do práva na súkromný a rodinný život žalobcov. Smrť človeka je nepochybne vysoko závažná ujma, je však nevyhnutné pri posudzovaní nemajetkovej ujmy v peniazoch posúdiť intenzitu ujmy, vyvolanej zásahom do súkromia žalobcov, teda skúmať okrem existencie zrejmej rodinnej väzby (rodič - dieťa) aj fakticky charakter vzťahov medzi žalobcami a nebohým synom.

Z výpovedí žalobcov vyplýva, že mali so synom dobrý vzťah, tento však žil a bol vychovávaný u svojej starej matky a nežil v spoločnej domácnosti s rodičmi, naviac, dlhodobo bol vo výkone trestu odňatia slobody - posledne 6 rokov a po výkone trestu nastúpil následne ochrannú sexuologickú a protitoxikomanickú liečbu, do G. G.W., pričom počas jeho pobytu v ústavnej liečbe ho rodičia ani nenavštívili, ani sa nezaujímali o jeho zdravotný stav. To, že sa podrobil predmetnej liečbe sa dozvedeli z jeho listov, ktoré rodičom písal, v ktorých ich žiadal, aby mu odpísali, zaujímal sa o svoju babku a podobne. Rodičia sa s ním ani len telefonicky neskontaktovali a o tragickej udalosti sa dozvedeli až z Obecného úradu Ž., keď telefonicky boli požiadaní pracovníci z Obecného úradu Ž. o spoluprácu pri skontaktovaní sa s príbuznými I. N., keďže počas celej hospitalizácie žalobcovia svojho syna nenavštívili.

Intenzita vzťahov medzi žalobcami a nebohým synom v čase jeho smrti nebola tak vysoká, že by pretrhnutie väzby medzi rodičmi a synom a strata možnosti udržiavať vzťahy so synom ochudobnila sféru prirodzených vzťahov a teda sféru súkromia žalobcov do takej miery, že by bolo odôvodnené priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Z výpovedí žalobcov vyplýva, že smrť svojho syna relatívne dobre zvládli, nepretrvávajú u nich žiadne psychické problémy, ktoré by si vyžiadali odborné vyšetrenie, ani im nespôsobili vážnejšie duševné poruchy. Súd dáva do pozornosti aj skutočnosť, že nebohý I. N. mal problémy so správaním už v podstate od detstva, opakovane sa dopustil aj násilných trestných činov, za čo bol odsúdený nepodmienečne a bol dlhšiu dobu vo výkone trestu a následne sa opakovane podrobil aj psychiatrickej a sexuologickej liečbe. Je nesporné, že bol vychovávaný starou matkou, s ktorou žil v spoločnej domácnosti, dokonca aj trestných činov sa dopustil v mieste trvalého bydliska jeho starej matky a to v roku 2003 a 2006. Nie je pravdivé tvrdenie žalobcov, že svojho syna vychovávali oni, že s ním neboli žiadne problémy, že navštevoval základnú školu, ale pravdou je, že ich syn mal problémy so správaním od detstva, navštevoval osobitnú školu a rodičia resp. ani stará matka nezvládli jeho výchovu.

Medzi žalobcami a nebohým neexistovali tak silné sociálne, morálne, citové a kultúrne putá, vytvorené v rámci ich súkromného a rodinného života, že by náhlou smrťou ich syna žalobcovia stratili možnosť viesť súkromný život a že by odo dňa smrti ich syna boli ochudobnený o sféru prirodzených vzťahov s jedným z najbližších rodinných príslušníkov. U žalobcov sa nejednalo o stratu lásky a radosti, prežívaných so synom a o stratu pomoci a opory, ktorú by im mal poskytnúť, hlavne s poukazom už na vyššie uvedené, čo potvrdzuje skutočnosť, že o syna sa nezaujímali ani v čase jeho pobytu v G. G., ani ho tam nenavštívili, navštívili ho iba vo výkone trestu, aj to prvý krát po 4 rokoch od nástupu do výkonu trestu. Pokiaľ by boli žalobcovia na syna citovo naviazaní, boli by sa o neho zaujímali, zaujímal by ich aj jeho zdravotný stav a neopomenuli by ani návštevy syna v zariadení - PL D. J. E. G.. Žalobcovia dokonca ani nemali vedomosť, kedy ich syn ukončil výkon trestu a kedy nastúpil liečbu. Tým, že ich syn nevyrastal v ich rodine, nemohlo dôjsť ani k narušeniu celistvosti ich rodiny, ani k ochudobneniu v citovej oblasti, keďže žalobcovia so synom nevytvárali harmonickú fungujúcu rodinu, ako to má na mysli vyššie citované ustanovenie v súvislosti z pohľadu satisfakčného účinku.

Žalobcovia nemajetkovú ujmy relevantne ani nezdôvodnili, ani sa nevyjadrili k svojmu psychickému stavu, prípadne potreby akejkoľvek lekárskej pomoci a aj keď je síce emočné vnímanie výsostne individuálne, nevyjadrili sa ani k svojim pocitom smútku, zúfalstva, prípadne šoku zo smrti svojho syna.

Súd po vykonanom dokazovaní dospel k tomu záveru, že žalobe nie je množné vyhovieť, čo sa týka nemajetkovej ujmy a preto žalobu v tejto časti zamietol ako nedôvodnú a neopodstatnenú, keďže súd dospel k tomu záveru, že v danom prípade nebolo preukázané, že u žalobcov došlo úmrtím ich syna k závažnému zásahu do ich osobnostných práv (právo na súkromie a rodinný život).

Podľa § 420 ods. 1/ OZ každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

Podľa § 420 ods. 2/ OZ Škoda je spôsobená právnickou osobou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby samy za škodu takto spôsobenú podľa tohto zákona nezodpovedajú, ich zodpovednosť podľa pracovnoprávnych predpisov nie je tým dotknutá.

S poukazom na vyššie citované ustanovenie, zodpovednosť za škodu, spôsobenú porušením právnej povinnosti možno uplatniť, ak sú splnené predpoklady k zodpovednosti za škodu a to porušenie právnej povinnosti (existencia protiprávneho úkonu, vznik škody a existencia príčinnej súvislosti medzi protiprávnym úkonom a vzniknutou škodou).

Podľa § 4 ods. 3/ Zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách, súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov, je poskytovateľ povinný poskytovať zdravotnú starostlivosť správne. Zdravotná starostlivosť je poskytnutá správne, ak sa vykonajú všetky zdravotné výkony na správne určenie choroby so zabezpečením včasnej a účinnej liečby s cieľom uzdravenia osoby, alebo zlepšenia stavu osoby pri zohľadnení súčasných poznatkov lekárskej vedy. Súd má za to, že v súvislosti s otázkou protiprávnosti konania žalovaného aj keď bola zabezpečená starostlivosť o pacienta, v zmysle predpisov a v súlade s § 4 ods. 3/ vyššie citovaného zákona, predsa došlo k pochybeniu, resp. zanedbaniu určitej povinnosti zo strany žalovaného, keď došlo k tragickej udalosti. Aj keď ÚDZS nezistil porušenie, v zmysle § 4 ods. 3/ citovaného zákona,

napriek tomu došlo k uhoreniu pacienta, ku ktorej udalosti pri dôslednom dodržaní všetkých predpisov nemalo dôjsť, prípadne sa malo tomu zabrániť. Aj keď začaté trestné stíhanie bolo zastavené vzhľadom na to, že skutok, ktorý sa stal, nebol trestným činom a nebol dôvod na postúpenie veci, minimálne došlo k nedôslednej kontrole, nesprávnej fixácii, prípadne absentovalo monitorovanie pacienta, zvýšení dozor a podobne. V dôsledku úmrtia pacienta vznikla žalobcom resp. žalobcovi v 1. rade škoda, spočívajúca minimálne s nákladmi pohrebu ich nebohého syna, ktorej škody sa žalobcovia podanou žalobou domáhali. Súd má za to, že existencia škody, ktorú si žalobcovia na súde uplatnili, je v príčinnej súvislosti s protiprávnym nedôsledným konaním žalovaného a preto v tejto časti žalobe vyhovel.

Predmetná žalobcom uplatnená škoda v sume 487,55 Eur, predstavuje náklady na pohreb, ktoré náklady sú vyššie špecifikované. Súd mal za to, že úmrtie pacienta bolo spôsobené aj pochybením zdravotníckeho personálu žalovaného, ktorý napriek tomu, že sa snažil dodržať všetky predpisy pri ošetrovaní pacienta, došlo k tragickej udalosti, ktorej nezabránili. Odstupom času už nie je možné jednoznačne určiť príčinu uhorenia pacienta, ale z vykonaného dokazovania je zrejmé, že ak by bol pacient správne fixovaný do remeňov a bol by pod náležitým dohľadom, vzhľadom na jeho psychický stav a skutočnosť, že bol v pavilóne III, ktorý pavilón je určený pre liečbu najťažších stavov a kde má byť aj zvýšený dozor, pacient by sa nemal dostať k akýmkoľvek zapaľovacím prostriedkom a už vôbec by nemal mať možnosť sa podpáliť. Takto došlo k určitému pochybeniu a zanedbaniu povinností zo strany zdravotníckeho personálu. V konečnom dôsledku aj riaditeľom zariadenia zdravotníckemu personálu, ktorý v tom čase vykonávali službu, dal všeobecné písomné upozornenie pre závažné porušenie pracovnej disciplíny s možnosťou skončenia pracovného pomeru výpoveďou.

Vzhľadom na to, že žalovaný neuhradil vzniknutú škodu žalobcovi včas - napriek predžalobnej výzve a to ani do podania žaloby, t. j. do 17. 4. 2014, dostal sa do omeškania a preto žalobcovi vznikol nárok aj na úroky z omeškania zo žalovanej istiny, v zmysle § 517 ods. 1/, 2/ OZ vo výške 5,25 % ročne, t. j. od 17. 4. 2014, ktorá výška je v súlade s Nariadením vlády č. 87/1995 Zb., keď výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia, ako základná úroková sadzba ECB, platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Súd prihliadol na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, v danom prípade sa jednalo o pôvodcu zásahu, ktorým je poskytovateľ zdravotnej starostlivosti, konkrétne liečebný ústav, teda miesto, kam pacienti prichádzajú s dôverou, že im bude poskytnutá riadna liečba a lekárska starostlivosť. Uhorenie pacienta je v rozpore s poslaním subjektu, ktorého podstatnou činnosťou je vyliečenie z choroby a zabránenie vzniku zdravotných komplikácií. Prípadná nedbanlivosť zamestnancov žalovaného ako poskytovateľov zdravotnej starostlivosti, vedúca k smrti pacienta, predstavuje mimoriadne nebezpečenstvo, aj pokiaľ zo strany žalovaného sa jednalo o neúmyselnú formu zavinenia. Pri posudzovaní miery zavinenia je nevyhnutné prihliadať aj na charakter subjektu pôvodcu zásahu, keď v danom prípade sa nejednalo o fyzickú osobu. Mimoriadne závažný následok vznikol v dôsledku postupu poskytovateľa zdravotnej starostlivosti (právnickej osoby) non lege artis, pre nedôsledné poskytnutie zdravotných služieb.

Súd s poukazom na vyššie uvedené rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, keď žalobe čiastočne vyhovel čo do náhrady škody vo výške 487,55 Eur, kým žalobu v časti nemajetkovej ujmy, zamietol.

Výrok o trovách konania sa opiera o ustanovenie § 142 ods. 2/ O. s. p., ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo. V danom prípade žalobcovia mali vo veci úspech len čiastočný, aj to v nepatrnej časti, preto súd rozhodol tak, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

Výrok o trovách štátu sa opiera o ustanovenie § 148 ods. 1/ O. s. p., keď štát má podľa výsledkov konania proti účastníkom právo na náhradu trov konania, ktoré platil, pokiaľ u nich nie sú predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov. Žalobcovia v predmetnom konaní boli oslobodení od platenia súdneho poplatku a poplatková povinnosť takto prešla na žalovaného.

Trovy štátu predstavujú svedočné - (cestovné svedka C.. D. M., bytom Y., M. XX, ktorý sa zúčastnil pojednávania dňa 10. 3. 2016). Cestovné je vyúčtované za cestu vozidlom taxislužby zo železničnej stanice v O. na okresný súd.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd v Košiciach prostredníctvom tunajšieho súdu.

Podľa ust. § 205 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, možno odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, odôvodniť len tým, že: a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a Občianskeho súdneho poriadku), f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 42 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci.